

ECONOMIA ■

L'ingrés mínim vital ha resultat una mesura més publicitària que efectiva

MÚSICA ■

'Malas noticias', de Los Suaves, a la secció d'El Clàssic

EL

MAGAZÍN

Núm. 299

Divendres, 20 d'octubre de 2023

XAVIER ANTICH

"L'amnistia no seria el final de res, només el principi"

ENTREVISTA

XAVIER
ANTICH

“L’amnistia només serà acceptable si abasta a tothom qui ha patit la repressió per exercir uns drets fonamentals”

Text: Jordi Vilarrodà
Fotografia: Albert Llimós

Xavier Antich (la Seu d'Urgell, 1962) complirà aviat dos anys en la presidència d'Òmnium Cultural. Va prendre el relleu de Jordi Cuixart en un moment complicat per a l'independentisme. I ara veu com l'amnistia, de la qual l'entitat va fer bandera, se situa en el centre del debat polític. Sense oblidar la preocupació per altres qüestions, com la fràgil situació de la llengua.

L'amnistia s'ha convertit en el punt central de la negociació dels partits polítics en què hi ha en joc la presidència del govern d'Espanya. Amb quina amnistia se sentiria satisfet Òmnium?

Efectivament, és una batalla llarga que comença l'any 2019 al Tribunal Suprem quan Jordi Cuixart diu que això no va de nou presos polítics sinó de centenars de represaliats, perseguits per exercir drets fonamentals. A partir d'aquí es basteix l'amnistia com a solució política a un problema que és polític, i no individual sinó col·lectiva. Fins abans d'aquest estiu semblava absolutament inimaginable que l'Estat espanyol abordés la possibilitat d'una amnistia. Fruit del resultat de les eleccions i de l'aritmètica parlamentària ens hem trobat que allò que semblava impossible ara és molt versemblant. I s'està negociant una llei d'amnistia amb dos dels partits que poden formar govern a l'Estat. L'amnistia serà acceptable en la mesura que doni resposta al problema col·lectiu que abasta 4.400 represaliats. No tots són susceptibles d'amnis-

tia, però estem parlant de més de 1.500.

Òmnium és qui té una mena de comptador...
Sí, un comptador individualitzat i per causes. Des del moment que hi ha presos i exiliats, a Òmnium som conscients que la repressió abasta moltíssimes persones: gent que es va manifestar l'any 2017, altres que van participar en l'organització del referèndum, o que treballaven a les conselleries... i manifestants de la tardor de 2019 a la Jonquera, a Valls i tants altres llocs del país. La repressió, que fins ara ha estat l'única resposta de l'Estat al conflicte polític amb Catalunya, ha acabat arribant a centenars de persones, que són les que tenim quantificades de manera rigorosa i sistemàtica. Per això el que li deia, que només la donaríem per bona si abasta totes aquestes persones que han patit la repressió per exercir drets fonamentals. I si reconeix que no s'ha comès cap delictes, només s'han exercit els drets de participació política i de protesta.

L'amnistia posa el comptador a zero?

A nosaltres ens agrada dir que l'amnistia el que fa és retornar una situació de normalitat democràtica. El que no és normal, en un sistema democràtic, és que un problema polític s'abordi

La mesa del Congrés va aturar la possibilitat de discutir-ho a les Corts, i llavors des d'Òmnium –amb altres organitzacions– vam impulsar l'exercici de la via de petició. Vam recollir més de 200.000 signatures a tot el país, que es van presentar al Congrés el juny d'aquell any. Com que la posició nostra és prou coneguda, ara continuem també treballant amb els partits. Òbviament, ho fan ells, els que tenen representació a Madrid. Ens n'informem, n'estem al cas. I nosaltres els diem el que pensem, modestament. Posem al seu abast la informació que comptabilitza els represaliats susceptibles de ser amnistiats. Pensem que les negociacions s'han de fer de manera discreta, perquè és molt complicat. Respectem la legitimitat dels partits, que són els que han de liderar la negociació, som molt discrets i demanem a tothom que ho sigui. És una cosa molt seriosa: una reivindicació que ha mobilitzat milers de persones per aquesta via, que seria el principi de la resolució democràtica del conflicte. No ens hi juguem un detall menor, sinó una cosa extremadament important que l'aritmètica parlamentària ha convertit en possible.

Vostè parla del “principi”. Com hauria de continuar? Exercici del dret a l'autodeterminació, un altre referèndum? Hi ha un sector de l'independentisme que tem que amb l'amnistia Pedro Sánchez consideri que el conflicte de Catalunya ja ha quedat tancat.

La qüestió és clau, perquè són indestriables. Amnistia i autodeterminació, ho hem dit sempre, són indestriables. L'amnistia resitua el problema: respecte pels drets fonamentals, perquè són inalienables. Però l'amnistia no és la solució del conflicte polític, només la resolució del conflicte polític, només la de la repressió de l'Estat. Si arriba a haver-hi una llei d'amnistia, el relat que voldrà fer l'Estat és que s'acaba tot. Aquests dies estem escoltant declaracions de Sumar en aquest sentit, i és previsible que el PSOE faci el mateix: s'ha acabat el procés i allà on teníem un problema ara ja no existeix. Hem pacificat Catalunya. Nosaltres sempre hem dit que l'amnistia no és el final de res, al contrari: només és el principi. Si acaba essent el que hauria de ser, el reconeixement que no hi ha hagut delictes en l'organització del referèndum ni en les protestes, és la legitimació del que va dir Jordi Cuixart al judici, engaltant-li a la cara del mateix jutge Marchena: “Ho tornarem a fer”. Per a Òmnium l'amnistia voldrà dir posar-se a treballar l'endemà mateix per exercir el dret de l'autodeterminació. El nervi és el gran consens social en aquest país sobre el dret a decidir el nostre futur polític lliurement i democràticament. S'haurà de trobar la fórmula: l'amnistia és un instrument dels estats de dret homologable a escala internacional per resoldre una situació de repressió, també hi ha instruments igualment homologables per resoldre l'ambició d'un poble de dotar-se d'un estat propi. Se'n diu referèndum.

Fruit de la negociació política, també, en va resultar l'ús del català a les cambres parlamentàries d'Espanya... i els primers passos per poder-ho fer a Europa. Positiu, segur, però suficient?

La batalla d'Òmnium Cultural és molt clara. Som una entitat que neix per defensar la llengua en plena dictadura, quan ni les escoles en permetien l'aprenentatge. I continua essent la columna vertebral de la nostra acció cultural. Valorem positivament qualsevol avenç, treballem perquè la llengua pugui ser usada en tots els espais en què no s'usa. Per a nosaltres, era una anomalia que si un diputat al Congrés s'expressava en català se li retirés la paraula o fins i tot se l'expulsés. Portàvem 40 anys dient que era impossible, inimaginable, l'orellera... i resulta que no, en 24 hores es va resoldre! Respecte a Europa passa el mateix: la tretzena llengua de la Unió Europea! La meitat de les llengües oficials no arriben als nostres 10 milions de parlants. Que el català no hi sigui oficial és una anomalia, i si això també esdevingués possible també seria un avanç. Amb conseqüències pràctiques: jurídiques, l'eti-

quetatge, en l'escola, en l'audiovisual... té impacte directe, com una cascada. Són dos avenços importants, no només simbòlics, però el gran problema nostre és el de l'ús social.

I les dades d'aquest no són gaire esperançadores...

És el gran problema, el descens de l'ús social. Només un de cada tres parlants usa el català de forma habitual, estem en un 36%. Ens preocupa enormement! La presència del català en el món audiovisual és pràcticament irrellevant: les plataformes que compten amb milions d'usuaris poden oferir, si volen, només un 05% de contingut en català. En nous formats, la producció en català és molt reduïda. Des d'Òmnium tenim molt ben cartografiats els àmbits.

I quins són, a part de l'audiovisual?

Un és el de l'escola i el lleure, l'altre és del treball amb el comerç i l'empresa, i el de la nova realitat sociolingüística: hem de recordar que hi ha pràcticament dos milions i mig de catalans que no han nascut a Catalunya. Alguna cosa haurà de fer el país respecte a la llengua, si volem reforçar-la i protegir-la, amb aquestes persones que són ciutadans de ple dret. La magnitud dels reptes, ja ho veu, va molt més enllà de l'oficialitat.

A la celebració de l'1 d'octubre, el van xiular. Com ho porta, que hi hagi independentistes que el xiulin? Potser a un polític es podrà argumentar que ja va amb el sou, però el president d'Òmnium no en té, de sou.

Amb preocupació. Segurament és normal que al president d'Òmnium el xiulin els que estan en contra dels seus objectius polítics, però que ho facin companys de viatge preocupa. Hem fet una anàlisi seriosa del que va passar, però també molt constructiva. Som en una fase de desànim dins del món independentista. De mal humor, decepció i desorientació, perquè és evident que no hi ha una unitat dels partits, sinó al contrari. Els xiulets els assumim com el senyal que alguna cosa no estem fent bé tots plegats. Sortim d'uns anys de fractura, des de l'octubre de 2017. I els xiulets són expressió del descontentament d'una part de gent que no podem ignorar si no volem viure en una altra galàxia. Amb tot el respecte per això, hi ha coses que nosaltres continuarem dient encara que provoquin xiulets, com que la força del moviment independentista és el seu pluralisme i transversalitat. No podem oblidar que quan aquest país ha aconseguit grans coses és quan ha aplegat forces més enllà del carril central. El tòpic que es diu sempre: a les grans manifestacions ningú no preguntava què votava el del costat. És el nostre gran capital polític: anem des de posicions liberals i conservadores fins a anticapitalistes. Però hi ha un gran consens en algunes qüestions que és el que cal treballar per blindar. Per tant, no ens sabrà greu que ens xiulin els que pensen que el model de moviment eficaç és un de molt reduït però molt convençut.

Dins d'aquesta pluralitat, sorgeixen nous actors. S'està parlant de quarts o cinquens espais dins de l'independentisme. I un d'ells és el que vindria de l'extrema dreta, dreta extrema, o dreta radical populista, com en vulguem dir. En tot cas, aquesta és una línia vermella per a Òmnium?

Sense cap dubte. Ho ha estat sempre, i aquesta junta ho ha dit des de la primera assemblea en què vaig ser escollit president. Òmnium no alimentaria mai la fòbia antipolítica. Hi ha un germen que coneixem, perquè és aquí i a tot Europa. És el germen del populisme, i l'independentisme no n'està exclòs. L'antipolítica és dir que tots els partits polítics que existeixen són traïdors, corruptes... i el populisme proposa solucions simples per a problemes complexos. Mai no ho alimentarem, perquè pensem que és la llavor de l'extrema dreta. I ho diuen tots els analistes que ho han estudiat: tots els moviments d'aquest tipus sorgeixen perquè durant anys s'ha covat un discurs d'odi contra alguns sectors de la població, un discurs contra els partits i un sentiment populista. No els alimentarem ni amb una molla de pa. Això és l'ou de la serp.

judicialment i a través de la repressió. Amb l'amnistia, l'Estat té l'ocasió d'autoesmenar-se en la seva via repressiva, de reconèixer que l'ha utilitzada per perseguir persones que l'únic que feien era defensar les seves idees exercint drets. I fins i tot un gest que potser accepten abordar democràticament la solució al conflicte.

Ja sabem que les entitats no estan a la taula de negociació, i no sé fins a quin punt els tenen informats. Escoltant els partits, uns la donen per feta i altres no tant. Què en saben?

Òmnium parla amb tothom, com sempre. Com a mínim des de 2010 l'entitat està fent una feina que en diem d'incidència política. És a dir, no només ens ocupem de vertebrar societat civil, o d'organitzar accions i mobilitzacions, sinó que tenim la voluntat d'incidir políticament en la determinació de les eines que han de canalitzar els grans consensos de la ciutadania. És molt conegut que Òmnium fa una aposta decidida per l'amnistia, com a mínim des de 2020. I ja llavors vam estar treballant colze a colze amb els partits. Fruit d'això, es va presentar una proposta d'amnistia al Congrés dels Diputats el març de 2021. I va ser conjunta d'ERC, JxCat, CUP i PDeCAT.

Que no va arribar ni a ser debatuda, per cert...

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

L'escalada del terror

Com era de preveure quan hi va haver l'atac de Hamàs a Israel, qualsevol cosa que passi a l'Orient Mitjà tendeix a escalar i convertir-se tant en un gran conflicte amb dosis ingents de violència i dramatisme, alhora que aixeca el vol de gran conflicte de l'àmbit internacional. Un territori geogràficament petit, però que d'ençà de 1948 quan es va crear l'estat d'Israel s'ha convertit en lloc i motiu de discòrdia de la geopolítica internacional. S'hi congrien tots els fantasmes, primer del món bipolar dels blocs com després els equilibris inestables d'un món on tenen importància múltiples agents. Càrrega simbòlica i política de grans dimensions per al món àrab i ferida oberta per a un món occidental compromès amb una defensa, sovint de manera exagerada i incomprendible, de l'estat d'Israel i les seves pretensions aniquiladores de qualsevol esperança per a Palestina. Ara s'ha reactivat un conflicte que mai ha deixat d'existir, encara que darrerament una mica en somort en termes informatius. No cal tenir grans dots de predicció per saber que només estem al començament. S'ha frenat, de moment, la gran ofensiva terrestre de l'exèrcit israelià, però en l'espera ha bombardejat i arrasat amb tot, hospitals inclosos. Abans de començar, els morts ja es compten en diversos milers i la vida dels palestins de Gaza convertida en un malson i a les portes d'un drama humanitari dels que poden marcar una època. A la violència militar brutal, s'hi suma una insuportable violència psicològica que és tant o més aterridora. Aquest és un conflicte que sempre s'ha caracteritzat

per la pretensió d'aniquilar l'adversari. No n'hi ha prou de guanyar batalles. La dimensió religiosa hi dona un component agonístic. El mandat diví, el concepte de terra promesa, justifica la finalitat d'extinció de l'altre. Israel diu que només pretén seguretat per a la seva gent, però no permet cap esperança de futur als palestins, condemnats a una supervivència penosa en una presó a celobert com és Gaza.

El conflicte –la guerra, diguem-ho clar– té una dimensió global absolutament inevitable. De fet, més enllà dels contendents directes i del perquè just

Aquest és un conflicte que sempre s'ha caracteritzat per la pretensió d'aniquilar l'adversari. No n'hi ha prou de guanyar batalles

tament s'ha desencadenat aquest nou episodi, forma part d'enfrontaments i els equilibris difícils de més gran abast. Un conflicte localitzat més que té a veure amb la gran confrontació política i comercial entre la Xina i els Estats Units, com també ho és la guerra, que ara ha passat a un segon pla, entre Rússia i Ucraïna. Justament al desplaçar-se el focus, Rússia recupera protagonisme en la política global atenent al seu paper tradicional d'amic del món àrab que li ve de l'època soviètica. En aquest tema serà un actor decisiu, sempre com a peó avançat de l'estratègia xinesa. La seva capacitat d'exaltar o bé contenir l'Iran

resulta en aquests moments molt rellevant. Els Estats Units, en canvi, tenen molt poca capacitat de maniobra. Han de contenir les ínfules cap a la violència extrema per part d'un estat d'Israel en mans d'ultraortodoxos i gent poc donada a la moderació. Per Netanyahu, la guerra ha esclatat en el millor moment, li proporciona una supervivència política que estava absolutament en entredit entre els casos de corrupció i la seva aposta pels plantejaments il·liberals tan en boga a tot el món. Sap que els Estats Units els armaran, els seguiran i els justificaran qualsevol cosa. L'electorat i el finançament jueu és crucial en la política americana, especialment pel Partit Demòcrata i un Joe Biden que no passa un gran moment polític. A Europa, com en el cas d'Ucraïna, li toca un paper menor, però sobretot pagar-ne les conseqüències. Aquí, el problema rau d'entrada a tenir una posició comuna, no només entre països, sinó sobretot entre famílies ideològiques i polítiques. El conservadorisme és, tradicionalment, més sionista que una esquerra que manté el posicionament propalestí. La dissonància, per posar un exemple, entre l'alineament total de Von der Leyen amb Israel i la demanda de contenció i un futur per Palestina de Josep Borrell ha estat notòria, s'ha deixat sentir. No és un tema menor que la població d'origen àrab a Europa sigui relativament gran a més del seu veïnatge mediterrani. Un alineament acrític, justificador, amb Israel ens farà ser els primers destinataris de la violència gihadista cega cap a Occident, els receptors de l'efecte boomerang.

Llorenç Capdevila

DE REÜLL

1969

Ja ho sabia, és clar, que l'any que vaig néixer van passar moltes coses: la maquinària burocràtica i repressiva del franquisme s'acarnissava contra les protestes i manifestacions d'estudiants i obrers de les fàbriques i es declarava l'estat d'excepció; Pau Riba preparava *Dioptria*, el primer àlbum en solitari i el més influent de la seva carrera; els americans portaven l'home a la Lluna; el moviment *hippie* s'expandia; el dictador nomenava el seu successor i ho deixava tot *atado y bien atado*; la guerra del Vietnam seguia viva i atiava les protestes dels sectors progressistes d'Occident; el catalanisme era perseguit; etc. Tot això, i molt més, queda minuciosament retratat a la darrera novel·la d'Eduard Márquez titulada, justament, *1969* (L'Altra Editorial, 2022), un artefacte literari potentíssim que permet al lector fer una immersió realista, veraç i

plena de vida en el que va passar aquell any a Barcelona. El gran mèrit literari del llibre de Márquez, però, és que s'ho juga tot a una aposta estilística insòlita: la desaparició del narrador.

Fruit d'un replantejament creatiu radical (en comptes d'adaptar el material al llenguatge narratiu, aconseguir que aquest llenguatge s'adapti al material), *1969* és una proposta literària innovadora i estimulante, que fa callar els qui diuen que la literatura catalana no ofereix creacions arriscades, valentes i de qualitat. És possible escriure una novel·la sense narrador? Doncs, sí. Eduard Márquez narrador desapareix completament, al llarg de les més de cinc-cents pàgines del llibre, ocupades íntegrament per un *collage* textual format per documents autèntics que dialoguen entre ells, contrasten i es complementen: transcripcions literals i sense

filtres de testimonis d'un i altre bàndol (estudiants, obrers, músics, militants de dretes i d'esquerres), informes policials, declaracions institucionals, sentències judicials, correspondències, retransmissions, decrets, discursos... per, en conjunt, fer un retrat polièdric i vivíssim de l'any que va començar el final de la dictadura. I això fa inevitable la presència del castellà en la meitat o més del llibre, que respecta la llengua original dels documents i els testimonis.

Tenint en compte, doncs, que es tracta d'un recull ordenat subjectivament de documents històrics, per què considerem que *1969* és una obra literària? En primer lloc, per la intenció, que no és informar, sinó sacsejar l'ànima del lector amb un mosaic d'història i vida; però també perquè hi ha un discurs narratiu, amb uns protagonistes que participen en uns fets i els fan evolucionar. És una novel·la que desafia el gènere, és clar, però que manté intacta la voluntat i l'ambició literàries. És la vida feta literatura.

LLIBRES

NOTES DE LECTURA

Anna Ruiz Mestres

“Les llengües poden morir... si de cas això ens arriba, devem lluitar sense treva contra el mal, fins a l'últim alè”

S. Espriu

LLENGUA I IDENTITAT NACIONAL

Autor: Jordi Martí Monllau
 Editorial: Edicions del 1979
 Lloc i any d'edició: Barcelona, 2022
 Nombre de pàgines: 168

Ara que ens ha deixat Carme Junyent, tenim en el Jordi Martí Monllau un defensor de la llengua com a element imprescindible de la nostra identitat. El seu llibre és una mirada nova, fresca i estimulante, que ens endinsa a través d'aquest assaig imprescindible i lúcida vers la difícil situació que viu la llengua als Països Catalans. El llibre s'obre amb un pròleg de Gerard Furest i consta d'una introducció, tres parts i un epíleg.

L'autor ens convida a deixar d'“assumir el marc mental de l'adversari, l'anticatalanisme”, que vol naturalitzar el castellà com una llengua pròpia dels catalans, i ens mostra que el català és “el darrer baluard que ens queda” si volem existir com a nació. La seva reflexió passa per l'engany del bilingüisme que ens fa assumir que si parles castellà no cal que parlis català als PPCC. Insisteix que parlar i viure en català és un “dret”, que ni França ni Espanya respecten malgrat que s'anomenin “democràcies”.

L'anàlisi passa també per revisar arreu com la dominació d'un poble sobre un altre s'ha valgut sempre de l'assimilació o desaparició total de la llengua i la cultura que es vol dominar. No s'oblida de la importància de l'escola en aquesta tasca.

Queda clar que llengua i continguts han de ser els propis de la nostra història i cultura i no els imposats per l'Estat dominant. També s'aprofundeix en la immigració i en com aquesta s'ha d'integrar a la llengua catalana dins l'escola i la societat.

Per abordar la normalitat del català ens proposa que posem en valor la llengua dins el camp de l'economia, però també de la justícia, i ens crida al desvetllament: “No triar i callar és atorgar”.

El fet de tenir una llengua i un territori és el que ens dona dret a l'autodeterminació, i som una de les minories més grans normalitzades d'Europa, i

si els catalans “volem ser” hem d'assumir que els canvis porten “conflicte”, i que el moment de fer això és ara, no podem delegar més en les generacions futures.

Llegir el llibre és ampliar la nostra visió del conflicte, i adonar-nos que cal posar fil a l'agulla cap a la nostra normalitat de manera lúcida i valenta, sent conscients que en la nostra llengua rau la nostra identitat i la possibilitat de poder ser. I com deia Espriu i cita JMM: “Que la fi ens vingui per sinistre i aclaparador genocidi, no per vil suïcidi”.

NOVETATS EDITORIALS

'L'últim telecadira'

John Irving
 Ed. 62

No necessita presentació. I alguns diuen que aquest és el comiat d'Irving en la gran novel·la. Als vuitanta anys, l'Adam rastreja en la pròpia història, la que no li han explicat. Arribarà fins l'any 1941, quan és concebut a l'estació d'esquí d'Aspen, a Colorado, on la seva mare, la Rachel, fa de monitora. La seva mirada enrere dibuixa un extraordinari fresc de l'Amèrica del segle XX.

'Fill d'un malparit'

Sorj Chalandon
 Ed. de 1984

El protagonista de la novel·la no ha gosat mai demanar al seu més aviament violent pare què va fer durant l'ocupació nazi. De quin bàndol estava? Resistent o col·laboracionista. L'any 1987, el dia que s'inicia el judici contra el criminal nazi Klaus Barbie a Lió, sabrà on és l'expedient del seu pare. I començarà un altre judici, el que li farà ell mateix. Descobrirà, potser, el que no volia saber.

'La por de la bèstia'

Anna Moner
 Ara Llibres

L'Emily viu tancada des de la mort de la mare. A la mateixa ciutat on ronda, a principis de segle XX, l'assassí en sèrie que tothom coneix com el Minotaure. Amb una fixació: el gust de les llàgrimes de les seves víctimes, quan són presa del pànic. Novel·la d'aïres gòtics que parla de víctimes i depredadors, dels rols de cadascú. L'Emily creu que, a l'altra banda de la porta de casa, l'espera la mort.

'En hora incerta'

Primo Levi
 Eumo (Jardins de Samarcanda)

“Tan sols puc assegurar a l'eventual lector que en rars instants (de mitjana, només d'una vegada a l'any) estímuls singulars [poètics] han assumit naturalment una certa forma, que la meua meitat racional continua considerant antinatural.” Ho deia el grandíssim narrador Primo Levi. Però malgrat tot, val la pena descobrir la seva a vegades estranya poesia. Aquí, un recull complet.

'Tauró blanc'

Genie Espinosa
 Ed. Finestres

Ens complau de tant en tant suggerir novel·les gràfiques. Ara ens arriba la història de la Maude, que rep la notícia de la mort del pare i ha d'anar fins a l'illa de Desmond a arreglar la casa on vivia. Hi trobarà rastres del passat que la conviden a redescobrir la figura del pare. I mentrestant, l'illa viu pendent del desè aniversari de l'albirament d'un enorme tauró blanc. Tornarà?

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

299

Breu història del llenguatge jurídic català (LJC)

La història del llenguatge jurídic català va lligada a la de la llengua catalana i a la de Catalunya en general. La salut del català jurídic ha estat bona quan la llengua catalana ha esdevingut d'ús oficial en els poders executiu, legislatiu i judicial.

El naixement i l'evolució del LJC es divideix en tres grans etapes. La primera etapa va des del segle XI fins a la primera meitat del segle XV. En aquest període el llenguatge jurídic neix, s'expandeix i es perfecciona. La segona etapa, des de la segona meitat del segle XV fins al segle XX, es caracteritza per llargs períodes de recessió i opressió, separats per petites etapes de reviscolament. I la tercera etapa comença amb el restabliment de la democràcia fins a l'actualitat. Amb la recuperació de la democràcia i l'aprovació dels estatuts d'autonomia es recupera l'oficialitat del català en tots els àmbits, també en l'àmbit jurídic. En aquesta etapa es treballa per modernitzar i actualitzar el llenguatge jurídic i alliberar-lo de rèmores del franquisme.

De manera progressiva es va generalitzant l'ús del català als ajuntaments, a les diputacions, a la Generalitat, al Parlament de Catalunya i, en menor mesura, a l'administració de Justícia. També s'elaboren manuals de recursos lingüístics, plans de normalització lingüística, diccionaris i manuals d'estil. Es creen organismes com el Termcat i es duen a terme tot un seguit d'actuacions per normalitzar el llenguatge jurídic. És importantíssim el paper de la Comissió Assessora de Llenguatge Administratiu (CALA) de la Generalitat de Catalunya, que treballa per modernitzar el llenguatge administratiu i jurídic per adaptar-lo als nous valors democràtics.

A partir de l'any 2001, es dissol la CALA perquè es considera que el nou model lingüístic del LJC ja està consolidat. Des d'aleshores i fins avui es produeix una etapa d'estancament perquè la normalització del llenguatge jurídic no avança. Els recursos que es destinen a la normalització del llenguatge jurídic català (LJC) no són proporcionals als resultats que se n'obtenen.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

EDUCACIÓ

Eva Remolina / AMIC

Com fer un bon comentari de text

Un comentari de text és una activitat acadèmica o literària en la qual una persona analitza i reflexiona sobre un fragment o un text complet, sigui escrit, oral o visual. Una anàlisi que inclou sempre uns elements mínims que són un resum, una anàlisi del contingut i de l'estil i una opinió personal. Però a part d'aquests, que són els principals, n'hi ha d'altres.

Aprendre a fer comentaris de text és una qüestió de pràctica, però aquests són alguns dels passos que es poden seguir i que t'ajudaran a enfrontar-te a aquesta tasca amb èxit:

- 1. Abans de començar a fer el teu comentari, llegeix el text amb molta atenció. Assegura't de comprendre el contingut i les idees principals del text.
- 2. Comença el teu comentari amb una introducció que presenti breument el text i l'autor.
- 3. Identifica les idees o temes principals que l'autor està tractant al text. Quines són les seves intencions i missatges?
- 4. Observa com està estructurat el text. Hi ha una introducció, un desenvolupament i una conclusió? Com es distribueixen les idees?
- 5. Examina l'estil de l'autor: quins recursos

retòrics utilitza? Quin tipus de llenguatge o vocabulari s'empra?

- 6. Fes servir citacions del text per donar suport als teus arguments i anàlisis. Assegura't de citar-los correctament segons les normes establertes.
- 7. Busca i identifica qualsevol recurs literari que l'autor pugui haver usat, com metàfores, símls, al·literacions, etc. Explica com aquests recursos contribueixen a l'enteniment del text.
- 8. Analitza també el context històric i cultural, ja que aquest pot haver influït en el text i les seves interpretacions.

No oblidis finalment donar una opinió o reflexió personal sobre el text i argumentar-la amb evidència del mateix text o amb altres coneixements. També pots comparar el text amb altres obres o contextos similars i ressaltar-ne les similituds o les diferències.

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jordi Sunyer

LOS SUAVES 'Malas noticias' Polygram Iberica, 1993

El rock ibèric no es pot explicar sense parlar de Los Suaves. Una de les millors bandes que hi ha hagut mai a una península on un policia nacional es pot acabar convertint en una estrella del rock'n'roll. I en temps de males notícies permanents precisament qui millor ha retratat les desgràcies, els desvalguts i els perdedors és Yosi, el carismàtic cantant d'un dels millors grups que ha sortit mai de Galícia. El cim creatiu de la banda va arribar ara fa 30 anys amb *Malas noticias*, un treball amb una portada cridanera i tràgica (obra de José Carlos Álvarez) amb Yosi als braços d'una dona com si fos un sant Crist envoltat dels seus apòstols (els músics). El disc s'obre amb l'homònima "Malas noticias", una obra d'art que arrenca a cops de porta enllaçats amb una guitarra acústica fins que de cop esclaten les guitarres elèctriques on destaca la feinada del solista Alberto Cereijo. Un cop fet l'habitual ritual d'alternar estrofes i

tornades, a més, la peça es clou amb una exhibició instrumental de Cereijo i Moncho a les guitarres. Tot en to menor i amb un aire trist i desolador fet a mida per posar la banda sonora a un noticiari de fa 30 anys (i també d'ara, que el món ja s'ha comprovat que no escarmenta ni n'aprèn). Després de la primera estocada ve "Corazón de rock and roll" i cinc talls més sempre amb la veu trencada i impossible d'un Yosi esplèndid sobretot amb la ploma als dits. I sí, Yosi era policia nacional. I la bona notícia va ser i és que deixés de ser-ho.

NOTES

Adeu a Remei Margarit, cantautora i 'mare' de Serrat

La setmana passada ens va deixar la primera cantautora de la història de la cançó catalana, Remei Margarit (Sitges, 25 de desembre de 1935 - Barcelona, 12 d'octubre de 2023). Va ser una de les tres primeres membres dels Setze Jutges al costat de Josep Maria Espinàs i de Miquel Porter. Al primer recital del grup, precisament, Margarit ja hi havia d'actuar però a última hora va causar baixa ja que estava embarassada i no es trobava del tot bé. El culpable de l'embaràs era Lluís Serrahima, company de Margarit i autor de l'article *Ens calen cançons d'ara*, que va ser el detonant del naixement de la Nova Cançó a Catalunya. Com a cantautora, Margarit va enregistrar dos discos de cançons pròpies, *Remei Margarit canta les seves cançons* (1962) i *La violinista* (1964). Poc

després va deixar la música i va treballar com a professora i documentalista, va fer tasques editorials, va escriure esporàdicament columnes al *Diari de Barcelona*, *La Vanguardia* o *El País* i es va dedicar a la literatura publicant poesia, narrativa i assaig. També se la considera la mare musical de Joan Manuel Serrat. Un bon dia de 1965,

Serrat va trucar a la porta de Margarit i li va cantar un parell de cançons perquè volia que l'admetessin als Setze Jutges. Margarit va al·lucinar amb l'empenta, el talent i la valència del noi del Poble Sec i automàticament va passar a formar part del grup. Sense la mà (i l'orella) de Margarit, doncs, potser no hi hauria hagut Serrat. El reconeixement a la seva tasca va arribar tard. El 2007, però, va rebre de manera col·lectiva la Medalla d'Honor –en categoria d'or– del Parlament per la seva tasca com a membre i fundadora d'Els Setze Jutges.

EL TEST Marcel Carrera

Primer instrument que vas aprendre a tocar? La flauta. Primer grup del qual vas formar part? Groom. Primer bolo en directe? Va ser al Club de Torelló. Primer disc que et vas comprar? Un de Jethro Tull. Quants discos tens? Més o menys uns 60. Salva'n tres. *Quadrophenia*, de The Who; algun de The Police i el nou vinil d'Avikultores Modernos. Grups o músics de capçalera. N'hi ha molts però ara últimament m'agrada molt Susan Tedeschi. Un concert (com a públic) per recordar. Doncs el de Susan Tedeschi a París, fa aproximadament dos anys.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

FLYING FROGS 'WTF Is Going On?'

Els osonencs Flying Frogs tornen a la càrrega amb un disc que no té res a envejar als que facturaven a mitjans dels 90 bandes com Green Day, Offspring, NOFX o Blink-182. El *power trio* de punk rock melòdic s'ha tret de la màniga un àlbum –el quart de la seva trajectòria– amb 13 peces que vessen nervi i energia per tot arreu. La portada (i la contraportada) són obra de l'il·lustrador Òscar Puig, de Blowfuse. Una obra d'art per dins i per fora amb vocació internacional editada per un segell barceloní i també per un de polonès.

MAIO 'Suau'

Maio és la germana bessona de Júlia Serrasolsas (Ginestà) i juntes van començar al món de la música amb Akelarre, un projecte que es va fer viral cantant "no somos amigas, nos comemos el coño". El 2021, amb Ginestà ja en funcionament, Maio va publicar el seu primer àlbum en solitari, *Des dels marges*, mesclant gèneres musicals diversos que anaven de la cançó al punk passant per l'electrònica, el tropicalisme o el reggaeton. I ara hi torna amb *Suau*, un segon àlbum amb 10 talls de cançó pop electrònica on l'amor i l'empoderament col·lectiu són la pedra angular.

APEL·LES CAROD 'Abismes i flors'

El primer graduat en violí jazz a l'Estat espanyol acaba de debutar amb un interessant i lluminós disc, *Abismes i flors*. Partint del món del jazz, i amb el violí com a protagonista, l'àlbum inclou vuit peces on s'hi aprecia també la influència d'altres músiques: des d'una expressió melòdica propera a l'arrel mediterrània fins a moments d'inspiració barroca, impressionista o de minimalisme pop. Tot i ser música instrumental, Carod posa el focus en la melodia i aconsegueix fer del violí una veu gairebé amb expressivitat humana. Curiós i per a orelles despertes.

ALEGRIA INTERIOR

Toni Juclà / sodecaminar@gmail.com

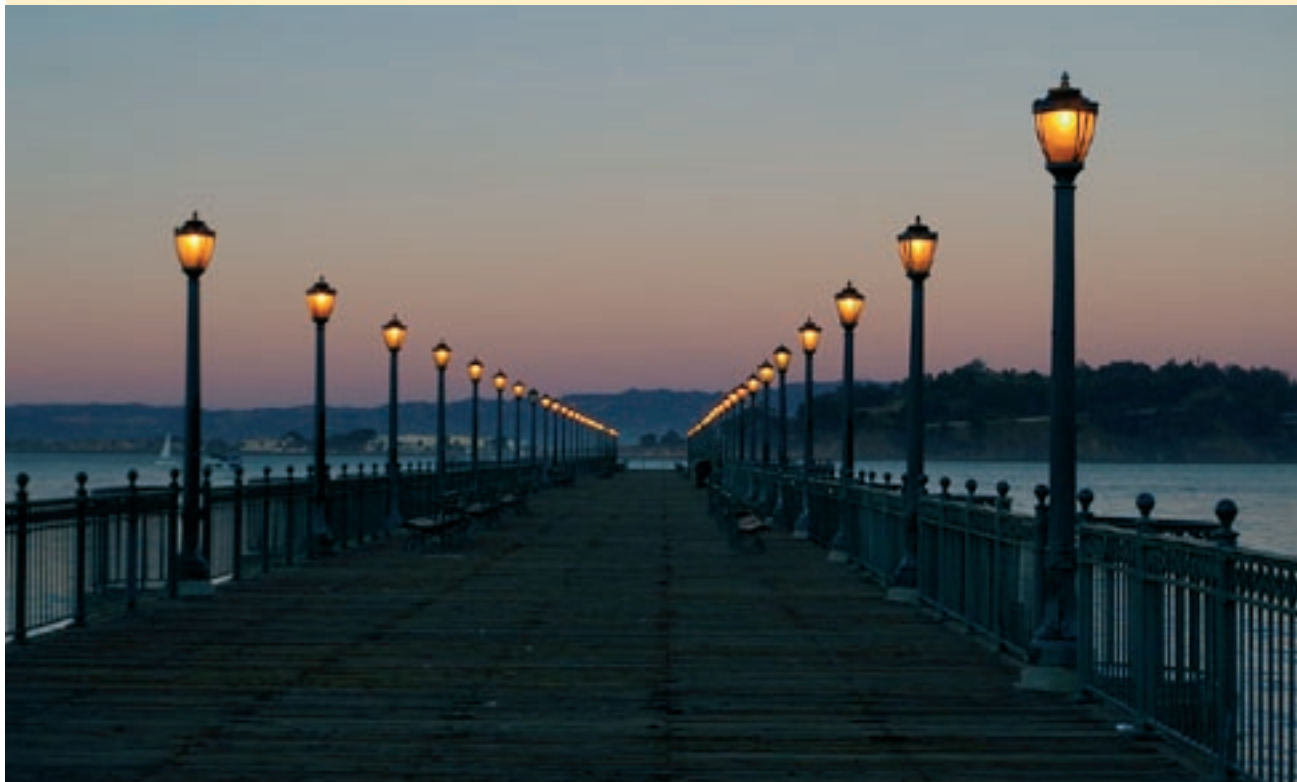
El fanaler

Al segle XVII Sa Majestat, a cada regne el seu, va resoldre: "Alliberar el veïnat de la cura, encesa, neteja i conservació dels fanals". Va establir que la guàrdia nombrés operaris per fer aquesta feina, mantenir la llum encesa dels fanals durant la nit. En una ciutat cada fanaler s'encarregava d'encendre uns 40 fanals en un quart d'hora, començaven amb les oracions de vespres. La presència al carrer durant les hores de foscor el va fer ser un referent de persuadir el vandalisme i d'ajudar la ciutadania, que els va anar derivant cap al que avui coneixem com a sereno, i que encara existeix en moltes poblacions. No era un dels oficis més interessants del món, però no deixava de ser una responsabilitat perquè altres gaudissin del trajecte. Donaven un servei a la comunitat de mínims per ajudar els altres a buscar màximes de l'instant present.

A la vida ens trobem mestres i persones que ens encenen el fanal del camí. El bon mestre ensenya coneixements vitals. Imprescindibles per al creixement personal, per establir harmonia en el teu ésser. Per assolir els aprenentatges del mestre un els ha de posar en pràctica, i on posarem la pràctica si no en els fets pràctics de cada dia, i quan la llum del sol s'amaga, quan nosaltres ens enfosquem en les nostres cabòries, sempre tenim una llum incandescent que ens guia per la foscor. La llum que fa un fanal no il·lumina tot el carrer, la llum que sumen tots els fanals sí que ens fa veure-hi més clar. El fil de llum de cadascuna teixeix de color el camí, no ens ensenya simplement que sempre hi ha d'haver algú o alguna cosa que ens encén aquesta llum que ens acompanya.

Avui aquesta llum i el maquinisme que la produeix són automàtics, com molts altres utensilis que ens envolten, ens faciliten molt la vida. Avui la nostra capacitat, aparentment són iguals que la dels nostres avantpassats, es multipliquen en potència gràcies a les connexions globals que acceleren el saber de les coses en un instant. Podríem dir que els nostres guies s'han ben equipat per marcar-nos el camí, per afirmar que sense Google Maps no arribaríem a destí tan fàcilment.

Tot i els grans avantatges que la tecnologia ens ha proporcionat, tot i les facilitats de saber que ens ofereix sabers immediats, encara necessitem algú que en l'instant present ens il·lumini la consciència. Ho intento demostrar amb un exemple molt pràctic. Avui el mòbil ens diu el nom d'una planta a través d'una foto feta al moment. Però quants cops hem tornat a veure la mateixa planta i no en recordem el nom. I un dia ens trobem pel camp una persona que cull aquella planta i ens explica mil beneficis d'ella. Llavors recordarem el seu nom per sempre. Perquè sense ser la seva intensió ens ha teixit a la memòria amb fil de llum. Com en el seu temps feien els fanalers per il·luminar els carrers perquè hi hagués més vida, més alegria en la negra nit.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 20-10-2023 al 26-10-2023

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Els assumptes laborals són prioritari. Si cerques feina, t'hi impliquis molt. Comparteix temps de qualitat amb la parella i, fins i tot, podeu fer una inversió plegats.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

El Sol comença a transitar per la teva Casa VII i si hi ha problemes de parella sembla que ja no es poden evadir. Si vius una injustícia, et plantes i cerques solucions.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Vols millorar la salut i de moment comences per fer meditació o ioga. Un projecte laboral que semblava perdut pot revifar-se. Passes bons moments a casa o amb la família.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Si darrerament has trencat una relació, tens ganes de sortir, relacionar-te i tornar-te a il·lusionar. Tens molt a dir i podries començar un diari o publicar un blog.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Canvis a la llar que podrien començar per una reforma a casa o bé comprar-te'n una de nova. Procura tenir els assumptes fiscals al dia. T'anirà bé posar ordre als papers.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Si has començat una relació ràpidament, sembla que les coses no acaben d'anar com esperaves. Pots viure moments de veritable telepatia o experimentar curioses sincronies.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Canvis dietètics per motius de salut. Trobada important al voltant d'una taula. Et centres més en les teves necessitats i aprofites per allunyar-te d'algú poc convenient.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Per molts anys! El Sol entra al teu signe i les coses es mouen. En l'amor et sents valent i prens la iniciativa. Pel que fa a un assumpte legal, caldrà una mica més de paciència.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Dies per dur a terme gestions administratives i per actuar amb certa cautela quan parlis. Continues amb la introspecció, però no caiguis en l'aïllament, surt i relaciona't.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

El Sol entra a Casa XI i pots sentir amb millor claredat cap on has d'anar. Si cerques feina, tira de contactes o amistats, perquè hi ha la possibilitat d'una oportunitat.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Compte amb les lluites de poder que es poden donar al sector laboral. El silenci serà un bon aliat. La Lluna creua el teu signe i pots revivir bonics moments d'infantesa.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Una escapada per sortir de la rutina habitual resultarà molt terapèutica. Podries rebre una proposta de negoci, però no et precipitis i llegeix bé la lletra petita.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

INGRÉS VITAL DE MÍNIMS

L'ingrés mínim vital és lluny de complir la seva missió. Durant la tempesta de la pandèmia, aquesta va ser una de les eines que el govern va posar sobre la taula per pal·liar els efectes de l'emergència sanitària sobre els sectors més vulnerables de la societat per mantenir-se posteriorment en el temps. Suposa concedir una prestació a les llars amb uns recursos econòmics que no els permeten de cobrir les seves necessitats fonamentals. Passada la pandèmia i, sobretot, passada la necessitat de missatges públics (i, per què no dir-ho, propagandístics) sobre la protecció que l'Estat donaria a la població més vulnerable, el resultat és que la prestació arriba a un 35% de les llars que tenen les condicions per accedir a aquest subsidi d'uns 565 euros mensuals –la xifra varia en funció dels ingressos i de la quantitat de membres de la unitat familiar i aquí se cita la quantia per a un sol adult.

La dada del 35%, la dona l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal (AIREF), un organisme independent com indica el seu nom) que fa informes sobre l'aplicació de les mesures econòmiques del govern i el compliment dels pressupostos de l'Estat. Que aquesta institució digui que una eina tan important en la lluita contra la vulnerabilitat no està arribant a tot el seu potencial pressupostari és un indicador que l'ingrés mínim vital no està funcionant i que cal furgar en els motius que el programa no estigui arribant a desplegar tot el seu potencial.

L'informe de l'AIREF assenyala que el nombre de llars beneficiàries de l'ingrés mínim vital és de 284.000 a l'Estat. La xifra contrasta amb la que ofereix el govern fins a tal punt que quan l'organisme independent va comunicar les seves dades el mes de juny passat es va generar una d'aquelles polèmiques en un got d'aigua en les quals el de menys eren els beneficiaris i el de més era fixar un missatge davant d'allò que, temps era temps, se'n deia opinió pública. Les dades del Ministeri apunten que hi ha 690.000 llars on arriba l'ingrés mínim vital. La xifra té trampa: indica quantes llars han rebut aquest ingrés en algun moment des de 2020 fins ara, però no quantes l'estan percebent en aquest moment.

El matís és molt pertinent. En el sistema hi ha entrades i sortides. De fet, més sortides, encara que són poques, que no pas entrades. Perquè els mecanismes d'accés a l'ingrés mínim vital estan marcats per un excés burocràtic tant per acreditar que s'està en el dret de percebre el subsidi com per complir els requeriments de presentació davant de l'administració. A *On Economia* es revelava la setmana passada que s'han denegat moltes més sol·licituds que no pas se n'han concedit. 902.000 demandes han estat desestimades i 693.000 han estat admeses. Encara hi ha en els llimbs 292.000 peticions. No són les millors dades per a una mesura a la qual es va voler donar tanta pompa quan va entrar en vigor el juny de 2020.

El Ministeri assenyala que la majoria de peticions inadmeses ho són perquè no es compleixen els requisits de renda i patrimoni. Això significa que superen els llindars que marca el mateix Ministeri per considerar que una llar és prou vulnerable per requerir el suport que li garanteix el subsidi. Hi ha un segon contingent, el de les sol·licituds denegades, en els quals s'apunten motius purament burocràtics. No és tant que el paper no porti el segell, que també deu haver-hi exemples, sinó que no s'aporten justificants com la unitat de convivència, el padró o la inscripció als serveis públics d'ocupació com a demandant de feina. En resum, burocràcia. I burocràcia de la complicada perquè, com confessa un professional en el mateix informe d'*On Economia*, de vegades ni ells mateixos arriben a entendre l'argot que utilitza l'administració per argumentar una inadmissió o una denegació.

La crítica que al juny va expressar l'AIREF i que va fer enfadar el ministre del ram, José Luis Escrivá, només estava posant de manifest que el potencial de l'import mínim vital no s'està desplegant en la seva totalitat. Fins i tot, arribava a reconèixer que el Ministeri d'Inclusió, Seguretat Social i

Migracions estava fent esforços per donar a conèixer aquesta eina. Esforços que les dades mostren que no s'està produint en la direcció adequada de cobrir totes les necessitats. El mateix govern considera que fins a 800.000 llars de l'Estat espanyol estarien la situa-

ció de requerir aquest ingrés per poder veure cobertes les seves necessitats fonamentals. En el supòsit més optimista, arriba a 690.000, amb 110.000 llars que han quedat excloses. En el que presenta una entitat independent, en són 284.000, amb més de mig milió excloses. I amb un afegit, en el cas que alguna família beneficiària hagi tingut algun ingrés que li hagi fet superar el llindar de cobrament de subsidi durant el període de prestació, Hisenda actuarà ràpid per reclamar-li que retorni l'import. En aquesta situació es van trobar, l'any passat, un 16% de les llars beneficiàries.

L'ingrés mínim vital, ideat en temps de fortes incerteses pels efectes de la pandèmia, ha estat una mesura més publicitada que efectiva. La lentitud a arribar als sectors que més ho necessiten és palesa. Una vegada més, es posa de manifest que, a la població, els problemes els arriben en directe i que les respostes de l'administració són, més sovint del que seria desitjable, en diferit.

INDICADORS

Menys lloguer logístic

Les operacions immobiliàries vinculades al sector logístic sumen entre juliol i setembre el segon trimestre consecutiu de baixada. El volum total d'operacions immobiliàries vinculades al sector, generalment de lloguer, arriba a 66.020 metres quadrats, un 63% menys que el tercer trimestre que fa un any. Les dades de la immobiliària Forcadell apunten, però, a un repunt en el quart trimestre.

Nou repunt inflacionari

La inflació a Catalunya es dispara nou dècimes al setembre fins al 3,4% més que l'any passat, el nivell més alt des de l'abril. L'índex de preus de consum (IPC) arrossega tres mesos de pujades en la variació interanual. Al setembre els preus dels aliments ha empès a l'alça del total amb un augment del 9,6% amb relació a l'any passat, sobretot el del sucre (+45,8%) o l'oli (+38,7%).

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS _ Pau Vidal

HORIZONTALS: 1. L'afecció de l'estiu: de dia per la maionesa, de nit pels etils / 2. Intuïció filosòfica que trastorna les noies. Resistència final a fer l'últim salt / 3. Fària mestissa. Allò que els romans preferien de la carn. Emmarquen el Decameron / 4. Insòlitàment bla. Glop de sorbet amb sorollet / 5. Deu ser eòlica, si la porta el vent de llevant. Molèstia a l'hora de ballar / 6. Qualsevol senyor anglès. Que no s'acaben mai. Primer pas cap a la glòria / 7. Fibres de cànem de Manila. Cremada que fa mal només de dir-la / 8. Tabac andorrà de dret al tanatori. Actuaren tal com mana l'Opus / 9. De Damasc no, del papa Damas I. Enemics del Riure Incontinent / 10. Aviam si és veritat que un dia m'ho trobo tot així... S'omplen de gent que fuig del foc / 11. Poca roma. Ple com un embotit. Posen límits a la fidelitat / 12. Una cobla sense cap ni peus. De l'art d'emocionar (riure, patir, esglaiar) sota un envelat / 13. Viatja en les pitjors condicions, pobríssó. Suen de mala manera per ocultar la Neus, algunes.

VERTICALS: 1. Ardit de passió per un bony augmentat. A tocar de la propina / 2. Aquest rai, que ja el tens. Arrencada com a mala herba que era. Per donar ajut és convenient / 3. Tan menut i ja s'enfila per instint. Una altra herba, la que creix entre la plana i l'aragall / 4. A l'interior de les coses. Brodat a l'estil clàssic. Té dues veus al sindicat / 5. Si és a la paret només se li veu el cap. Les víctimes solen considerar-los repetits / 6. Vet aquí la segona veu. El seu ideal femení és una sirena. Pel veí fa pudor de pixum, la vivenda / 7. Hi van a petar

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

els qui es queden sense feina. Si la cervesa té el quinto aquest té la quinta / 8. Adéu de part d'en Koldo. És als nurars com als pèlags el pelàgic / 9. Una hippy així, avant la lettre, per força devia ser francesa. Aquest a qui li diu adéu és al rector / 10. Dintre la mina. Estranys esports, els de rematar els àpats. Cursa de neutrons / 11. Ajuden a tocar sense estudiar. Esglaià de por a l'ascensor / 12. Rivals irreconciliables: tots tenen alguna cosa de protagonistes.

SUDOKUS

Ompleu la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: mitjana

	7		2		5		8	6
			6			3		
		6	7			5		
2	8			9	6			
					9	3		
	9			3				7
6				2		5		
	8		3	4		2	6	1
		7	5					4

Dificultat: difícil

	4	3	6		8		7	2
		8		7		6		
7			9					
3	4	2		7				
	7		4				3	
	2			5				7
				3	5			
6				4		7	8	
	3					9	5	

QUADRE NUMÈRIC

5	-	6	-		-4
-		-		-	
	-	7	-	1	-4
+		+		-	
2	+		-		1
3		7		-7	

SOPA DE LLETRES

F	O	T	O	G	R	A	F	I	A
D	B	B	B	M	M	F	R	L	T
R	R	W	L	X	U	K	C	R	S
A	I	V	Q	S	S	R	O	G	I
C	A	N	O	N	E	T	Q	Z	T
Z	M	C	C	G	H	S	I	S	R
V	P	N	T	A	S	X	T	V	A
E	I	A	A	D	I	B	U	I	X
N	M	U	D	F	P	W	S	L	L
I	N	N	L	E	D	O	M	D	X

Trobeu aquestes paraules a la sopa de lletres. Poden anar en qualsevol direcció. Les paraules poden compartir lletres a mesura que es creuen.

- Artista
- Autor
- Cànon
- Estil
- Museu
- Obra
- Model
- Imatge
- Dibuix
- Fotografia

SOLUCIONS

	-7	7	3
1	9	-	8
		+	
-4	1	-	4
-4	3	-	6

4	3	7	8	6	2	9	5	1
6	5	2	1	4	9	7	8	3
8	9	1	7	3	5	4	2	6
1	2	9	3	5	6	8	4	7
5	7	6	4	8	1	2	3	9
3	8	4	2	9	7	1	6	5
7	6	5	9	2	4	3	1	8
2	1	8	5	7	3	6	9	4
9	4	3	6	1	8	5	7	2

Dificultat: difícil

3	2	7	1	5	6	8	9	4
5	8	9	3	4	7	2	6	1
6	4	1	9	8	2	7	5	3
1	9	5	8	6	3	4	2	7
7	6	4	5	2	1	9	3	8
2	3	8	4	7	9	6	1	5
9	1	6	7	3	8	5	4	2
8	5	2	6	1	4	3	7	9
4	7	3	2	9	5	1	8	6

Dificultat: mitjana

S	N	U	S	O	S	I	L	O	P	13
L	O	B	L	C	I	R	C	E	N	12
R	A	T	A	P	E	I	T	F	T	11
P	A	G	A	T	B	R	A	S	E	10
D	A	M	A	S	I	A	V	E	R	9
T	A	R	A	R	E	N				8
A	B	A	C	A	S	U	S	T	I	7
M	R	E	T	E	R	N	E	S	G	6
A	I	G	R	E	N	O	S	A		5
L	B	A	R	E	U	P	E	T		4
F	T	E	N	D	R	U	M	D	N	3
N	O	E	S	I	A	G	O	N	I	2
I	N	T	O	X	I	C	A	C	I	1

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Sergi Soler Ordeig

'La estrella azul'

De Javier Macipe
(Zinemaldia)

L'emotivitat del directe

De tots els enviats d'Osona al Zinemaldia, vaig ser jo, en qualitat de *freelance*, l'únic que va veure en primícia aquesta pel·lícula. Es presentava en la categoria de New Directors i va guanyar el Premi de la Joventut i el Premi de la Cooperació Espanyola. La transcendència i significança d'aquests guardons m'és desconeguda, però no la qualitat del film, que és innegable.

Parla d'en Mauricio, cantant d'un grup de rock espanyol a principis dels 90, que fugint de la seva addicció a l'heroïna fa un viatge a Santiago del Estero, a l'Argentina, proposant-se descobrir les *chacareras*, una música d'un estil molt idiosincràtic i amb molta ànima. La música diegètica, és a dir, en directe, ens aproxima molt més als personatges; és curiós l'efecte que pot aconseguir-se amb aquesta tècnica. No és només un efecte amb intencions de realisme, és també l'obertura a una dimensió sentimental amb un pes dramàtic prodigiós. Cada tipus de música que sona, doncs, és representativa també de l'estat dramàtic de la pel·lícula, com un termòmetre prenent la temperatura. Però aquesta no és presa sols a un individu, de fet, *La estrella azul* pot considerar-se el retrat d'una època més que una biografia, tot i que això no implica que la història del Mauricio sigui menys colpidora. La direcció subtil però emfàtica del debutant Javier Macipe deixa espai als

actors, que tan bé com toquen la guitarra, com actuen, i ens donen escenes d'una humanitat esfereïdora. Tot plegat, cada element reforça l'emotivitat, que és l'ànima d'aquesta pel·lícula.

La dicotomia entre Espanya i l'Argentina o Sud-amèrica és l'eix que fa bascular el film: una Espanya freda, solitària i narcisista envers una Argentina càlida, despreocupada i solidària. Una música que vol entrar al vell continent, però que no hi troba lloc, encarnats en un cantant que tampoc és capaç de trobar el camí adequat en una Espanya caduca.

Davant la fatalitat, la pel·lícula, en un gest molt postmodern, acabarà per trencar la quarta paret, un gest premonitori des del primer pla, en el qual veiem el mateix guió de la pel·lícula. Un moviment que puja l'aposta i que a alguns els semblarà excessiu, un homenatge massa autoconscient que, paradoxalment, trobo que és l'aposta segura; la complaença de parlar de la feina ben feta, cosa que pot deixar-se per les entrevistes posteriors.

Fet i fet, un molt bon film que s'estrenarà a sales a principis del 2024. Jo us recomano que l'aneu a veure, encara que faci un pèl de recança que parlin tant d'Espanya i el seu imperi com el melic de l'univers, però aquesta és la condemna que arrosseguem tots els catalans fins als dies dels dies. Això, però, ja és un altre tema.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

Dansa, música i text contra el canvi climàtic, a Canovelles

'Les dues estacions de Vivaldi'. Anacrusa Produccions. Teatre Auditori Can Palots de Canovelles. Dissabte, 21 d'octubre, 21h.

És un espectacle teatral que reflexiona sobre el canvi climàtic mitjançant l'ús de tres disciplines interconnectades: música, dansa i paraula. A través d'aquestes, es pretén simbolitzar la pèrdua de la primavera i la tardor, les dues estacions que s'escurcen any rere any a causa del canvi climàtic.

Joan Pera porta 'Júnior' a Vic

Júnior. Sala Ramon Montanyà de L'Atlàntida, Vic. Dissabte, 21 d'octubre, 20.00h.

L'expresident Magí Folgueroles acaba de fer 80 anys i no ho porta gaire bé. Gràcies a un pacte amb la Mort, retorna per uns dies a la joventut, però res no serà com s'esperava. És el fil argumental de la nova comèdia de Joel Joan i Héctor Claramunt, amb Joan Pera al capdavant del repartiment.

CINECLUB

CINECLUB VIC
Dimarts 24 d'octubre
20h - Espai ETC

'Bèsties del sud salvatge'

Estats Units, 2012. Dir.: Benh Zeitlin. Al Sud del planeta, el nivell de les aigües puja vertiginosament i tots els dics s'enfonsen. Alhora, els animals salvatges tornen de les tombes. Aquesta és la història d'una nena de 6 anys que viu amb el seu pare en un lloc aïllat del món, un lloc que té les hores comptades.

Aquesta és la primera pel·lícula d'impacte popular que parlava de refugiats climàtics. L'illa imaginària del film, coneguda com La Banyera, es va inspirar en algunes comunitats de pesca independents amenaçades per l'erosió, els huracans i la pujada dels nivells d'aigua a la parròquia de Terrebonne a Louisiana; on es va rodar la pel·lícula. Contrasta com, a partir d'un tema profètic i apocalíptic, el film esdevé una obra d'una bellesa, una alegria i una vitalitat tan extraordinàries.

AC GRANOLLERS
Dijous 26 d'octubre
19h - VO
Cinema Edison

'El sur'

Espanya, 1983. Dir. Víctor Erice. Drama. La Gaviota és una masia situada als afores d'una ciutat del nord d'Espanya. En ella viuen l'Agustín, metge i zahorí, la seva dona, mestra represaliada pel franquisme, i la seva filla Estrella. La nena veurà en el seu pare, en una seqüència que va des de la infància fins a l'adolescència, primer un home gairebé amb propietats màgiques, però després com un ésser tràgic i el passat del qual no li permet viure en pau.

La pel·lícula no va arribar a acabar-se segons la idea original de guió i rodatge de Víctor Erice. El productor de la cinta, al·legant "qüestions de criteri", va donar per acabat el film quan només s'havien "filmat" la meitat de les pàgines del guió. Tot i així, està considerada una obra mestra per molts crítics.

EXCLUSIU
PER ALS
SUBSCRIPTORS

el9club

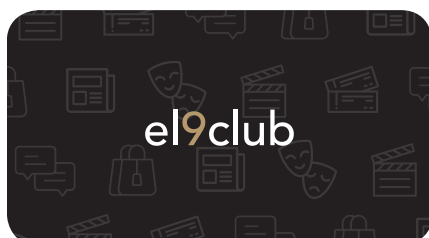

Participeu en els sortejos entrant a:
<https://9club.el9nou.cat/osona-ripolles/ofertes>

Informació: 93 889 46 59

Descarregueu-vos la targeta

Teatre

el9club
TEATRE TORELLÓ

BÈSTIES

Diumenge 29 d'octubre a les 18h
TORELLÓ

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

30 de setembre,
7, 14, 21, 28 d'octubre
21:00h

STA. EUGÈNIA DE BERGA
TEATRE ÀNGEL GUIMERA

TEATRE AMATEUR X CONCURS

POLVORONS

28/10/2023
21.00H
SANTA EUGÈNIA DE BERGA

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

Teatre

el9club
TEATRE TORELLÓ

TOT EL QUE PASSARÀ A PARTIR D'ARA

Dissabte 27 d'octubre a les 20h
TORELLÓ

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

Sorteig

T'AGRADA LA MODA?

Et regalem una cartera de mà (clutch) de **Kwokka** Barcelona

SORTEIG D'UN CLUTCH VALORAT EN 90 €

Teatre

L'Atlàntida
Centre d'Arts Escèniques d'Osona

ALTA FLIPAMENTA

Divendres 27 d'octubre - A les 20h
VIC

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

Teatre

L'Atlàntida
Centre d'Arts Escèniques d'Osona

LLAUNES

Dissabte 28 d'octubre - A les 18h
VIC

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

Esport

MAS GURUMBAU
VAL DE PRÀCTIQUES DE GOLF
MAS GURUMBAU
TARADELL

SORTEIG D'INVITACIONS DOBLES

Els sortejos sempre es faran a les 10 del matí del dia del sorteig. Les seves dades personals seran tractades per Premsa d'Osona, SA i CATVL 97, SLU (conjuntament i en endavant, EL 9 NOU) amb la finalitat de fer-lo participar en els sorteigs. Les dades personals, així com imatges i veu, poden ser utilitzades mitjançant els canals audiovisuals del Grup (premsa, ràdio, televisió, internet...) utilitzant els formats i mitjans previstos en cada cas amb finalitats periodístiques. Pot consultar informació addicional sobre els seus drets de protecció de dades a www.el9nou.cat.